

Petak, 03.02.2012.g.

Neki dan sam se smijao jednom razgovoru koji su vodile dvije prijateljice, sestre u vjeri. A taj razgovor mi je jedna od njih ispričala.

Razgovarale su o vjeri, iskustvima, dilemama i pitanjima koje svi mi imamo u svojem rastu u vjeri i duhovnosti. Na putu kojim nas Gospodin vodi. I u jednom trenutku je jedna od njih konstatirala kako baš i nema nikoga drugoga s kim bi o svemu tome tako otvoreno razgovarala. I upitala je ovu drugu s kim ona razgovara kada osjeti takvu potrebu da s nekim podijeli svoja iskustva i događaje vezane uz vjeru. A ta joj je odgovorila da, osim nje, zna ponekad o svemu porazgovarati i sa mnom, bratom u vjeri.

Na taj odgovor prva je samo uzdahnula i uz čuđenje

rekla:" PA KAJ NAS IMA TAKO MALO!?"

Da, jako dobro pitanje, jako dobra konstatacija.

A taj razgovor sam prepričao drugim dvjema sestrama u vjeri nakon konstatacije jedne od njih kako se sa mnom vidi tek treći put a osjeća da se može o svemu duhovnom razgovarati bez nekog straha da ću joj se smijati ili da će se osjećati neugodno. I one su se nasmijale. Pa stvarno, kaj nas je tako malo!?

DA, PA ZAR NAS STVARNO IMA TAKO MALO!?

ZAŠTO JE TO TAKO? KAKO TO PROMIJENITI?

MORAMO TO MIJENJATI!

JER TAKVO NAŠE STANJE I PONAŠANJE VELIKI JE

USPJEH ZLOGA KOJI NAS U TOM STANJU DRŽI. DA NAM

JE NEUGODNO RAZGOVARATI I SVJEDOČITI SVOJU

VJERU.

A jučer, nakon večernje mise, bio sam jako žalostan. Na misi je nedaleko od mene bio i jedan dragi čovjek. Ja za njega nekako osjećam da će doći puno prije mene i nekih drugih oko mene u KRALJEVSTVO BOŽJE. Jer u ovom zemaljskom životu je primio jako malo. Cijeli život mu je jedna velika muka. No, on se i dalje smije, on je i dalje radostan a kada s njim razgovaraš on te gleda u oči, otvorena pogleda, uvijek spreman da napravi korak natrag ukoliko se prema njemu ponesesh agresivno i nadmoćno. Sigurno je doživio puno loših stvari u svojem životu od drugih ljudi.

MA, HVALA TI MOJ GOSPODINE ŠTO SI KRALJEVSTVO

SVOJE ODLUČIO OBJAVITI MALENIMA A ZA ONE VELIKE

SI PRIPREMIO UŠICU IGLE.

I primijetim ja jučer da je taj dragi čovjek došao na misu pijan. I, ŠTO ME JE NAJVIŠE RAŽALOSTILO, IŠAO JE TAKAV PRIMITI PRIČEST. Znam, on nije osjećao da je učinio nešto loše. On je imao potrebu doći u crkvu jer je bila SVIJEĆNICA, sjećanje NA POSVEĆENJE GOSPODINA ISUSA NJEGOVOM OCU, 40. DAN OD NJEGOVOG ROĐENJA A PREMA ŽIDOVSKIM PROPISIMA U VRIJEME GOSPODINOVOG ROĐENJA.

A kako je iz nekih razloga više popio, došao je takav na misu. Nije razmišljao što i kako, on je samo želio doći na misu. Ma, bio mi je simpatičan u tom svojem nepatvorenom i dječaćkom ponašanju u crkvi.

Ali, svi mi koji idemo u crkvu postajemo odmah svjedoci onima koji u tu crkvu ne idu, bilo dobri bilo loši svjedoci.

Zato sam danas išao u grad s željom da ga sretnem i da porazgovaram s njim o svemu tome.

Naravno, Gospodin mi ga je poslao te smo nas dvojica o svemu porazgovarali.

Odmah mi je on rekao da zna što mu hoću reći i da je pogriješio jer sam mu tako nešto kratko rekao i nakon jučerašnjeg izlaska iz crkve. Pošto nisam bio sam, nisam tada htio više o tome govoriti.

No, ja sam ga prekinuo te sam mu rekao da ga uopće ne mislim špotati i ljutiti se na njega. Nego da sam bio i jesam jako žalostan. Jer znam i osjećam da će on prije mene i prije mnogih drugih u KRALJEVSTVO NEBESKO. JER JE ZA OVOZEMALJSKOG ŽIVOTA PUNO MANJE PRIMIO NEGO JA I MNOGI DRUGI PA SE IPAK NIJE ODREKAO GOSPODINA NEGO GA TRAŽI I IDE K NJEMU NA SASTANKE.

Ali da mu moram reći, jer možda to nije sam shvatio, da je jučerašnjim svojim ponašanjem vjerovatno uvrijedio Gospodina. MADA, TO MI SADA PADA NA PAMET, O TOME MOŽE ODLUČITI SAMO GOSPODIN A NE JA ILI NETKO OD NAS LJUDI.

Jer je onakav u stanju grijeha, neumjerenosti u piću, došao u Gospodinovu kuću i, što je po meni najgore, primio GA JE ŽIVOGA takav i u sebe.

I da je time pokazao nepoštovanje prema Gospodinu ali i sebe. I SVE JE TO POKAZAO DRUGIM LJUDIMA.

DA NE POŠTUJE GOSPODINA I DA NE POŠTUJE SEBE. A TO ZLO U DRUGIM LJUDIMA JEDVA ČEKA. KAKO I DRUGI LJUDI NE BI POŠTOVALI GOSPODINA I NJEGA KAO ČOVJEKA.

I rekao sam mu da se jučer, takvim svojim ponašanjem, spustio na nivo onih mnogih koji su

puno lošiji vjernici nego on a poštuju sve ili većinu crkvenih regula.

Onih, koji su u svakodnevnom životu ljudi koji ogovaraju, krađu, koji su zavidni, psuju, lažu, neumjereni su jelu ili piću, ljutiti su na nekog i slično. Onda uđu na misu u crkvu te se mole, kleče, pričešćuju se i sve drugo što je u crkvi predviđeno. A nakon toga izađu iz crkve i ponovno nastavljaju ogovarati, psovati, biti zavidni, krasti, lagati, piti i jesti bez mjere, ljutiti se na nekog i sl.

A SVI KOJI SE TAKO PONAŠAJU POSTAJU RAZLOG

MNOGIMA, KOJI SU SLABI U VJERI ILI SE TRAJE, DA

ONDA IZJAVLJUJU DA RADI TAKVIH ONI NEĆE IĆI U

CRKVU. PA NEĆU IĆI U CRKVU KADA VIDIM KAKVI

SVE TAMO IDU, VRLO ČESTO SE MOŽE ČUTI.

NE MORA TO BITI JEDINI RAZLOG ZA TAKVE ALI

ZLO KORISTI SVAKU PRILIKU.

PA DAJMO SAMO MALO VIŠE TRUDA U SVJEDOČENJU

SVOJE VJERE.

NE RIJEČIMA, NEKOM PRIČOM. NEGO SVOJIM

PONAŠANJEM.

NEKA NAS ODLASCI NA MISE I U CRKVU

PROMIJENE. OTVORIMO SE GOSPODINU DA NAS ON

PO SVOJEM SVETOM DUHU MOŽE PROMIJENITI.

KAKO? PA TAKO DA SEBE STAVIMO U DRUGI PLAN.

NE "JA OVO, JA ONO", NEGO ON, GOSPODIN NEKA

ČINI.

A KADA NAM SE TAKVE LIJEPE STVARI DOGODE,

KADA SMO RADOSNI, KADA SE LIJEPO OSJEĆAMO,

PODIJELIMO TU SVOJU RADOST I SVOJU LJUBAV,

KOJOM SE NAPUNIMO, S DRUGIMA.

REKLA MI JEDNA DRAGA SESTRA U VJERI, KOJA

SADA U TOME SVEMU RASTE, DA S VREMENA NA

VRIJEME OSJETI TAKVE IZLJEVE LJUBAVI DA IMA

OSJEĆAJ KAO DA LEBDI.

SVI MI TO IMAMO I OSJETIMO. PA PODIJELIMO TO

S DRUGIMA. ALI NE SAMO RIJEČIMA, NEGO

OBAVLJANJEM SVOJIH SVAKODNEVNIH POSLOVA U

TOJ LJUBAVI. SVE ŠTO RADIMO NEKA RADIMO U

RADOSTI, S VOLJOM, S PONIZNOŠĆU KOJU NAM

LJUBAV DAJE, S POŽRTVOVANJEM ZA DRUGE.

JER TO NAM SVE DAJE GOSPODIN NA MISI I U

MOLITVI TAMO U CRKVI.

PA KADA ĆEMO TAKVI BITI, SVATKO PREMA SVOJIM

DAROVIMA I MOGUĆNOSTIMA, ONDA ĆE NAS BITI

PUNO VIŠE. ONIH NA KOJE JE MISLILA ONA DRAGA

SESTRA S POČETKA ČLANKA, ONIH KOJIH JE MALO.

BUDIMO I MI ONI KOJIH JE MALO I SVJEDOČIMO

TO SVIMA OKO SEBE, DA NAS BUDE VIŠE.

O, DRAGI MOJ GOSPODINE, DAJ DA TVOJU LJUBAV,

KOJU NAM DAJEŠ NA MISI, MOŽEMO RADOSNO I

OTVORENOG SRCA PRENIJETI SVIMA DRUGIMA,

SVOJIM PONAŠANJEM, U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.